

גליון מס' 333
פרשת פקודי
ה' אדר ב' תשפ"ד

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

משנכנס אדר מרבין בשמחה

נשאלת השאלה כיצד ניתן לצוות על מידת השמחה בעוד שמידה זו תלויה במקום הרגש – הלב, ואינה שווה לכל נפש, כי יש לך אדם אשר דאגותיו וטרדותיו אינם נותנים לו מנוח, אם בבנים, אם בחיים או בפרנסה. וקשה למצוא כיום אדם אשר יעיד על עצמו כי חסר כל דאגה הוא. ואם כן, כיצד יש ביכולת האדם לאחוז במידת השמחה, על אף כל דאגותיו.

סיפר הרב צדיק רבי אלימלך בידרמן שליט"א: על חסיד מופלא, רבי זלמן בריזל זצ"ל, בצעירותו הייתה דרכו בכל יום כאשר האיר הבוקר, לסובב בבתי ירושלים למכור חלב לפרנסת אנשי ביתו. באחד הימים לא הצליח רבי זלמן למכור כד חלב אחד, ולא הכניס לכיסו אף פרוטה, כראות רבי זלמן את מצבו הבין שבביתו יקשה הדבר על מידת השמחה, אי לכך משבא אל ביתו השאיר את כל החלב בחצרו מחוץ לבית, לקח את המגבת של המקווה אשר לו וכרכה סביבות ידו כמי שנחבטה ידו בחזקה עד זוב דם, וכך נכנס לביתו.

כשנשאל לפרש ה'רטיה' פתח ואמר לבני ביתו: "כאן בסמוך לביתנו יש הר תלול ומסוכן שבלא שימת לב אפשר למעוד שם ולהיחבל ביד או ברגל", נו, האם נפלת במקום ההוא, הוא עשה עצמו כאילו אינו שומע את השאלה, הוא הוסיף לתאר כיד ה' הטובה עליו עד כמה אפשר להינזק מן המקום ההוא בד בבד החל לפתוח ולהסיר לאישו את ה'רטיה', עד שראו שהוא לא נפגע בו אפילו באצבע קטנה, ו'שמחו' בהצלחתו זו, אז אמר ר' זלמן: לאשתי "בעזרתו יתברך שמו לא מעדתי, מאידך גיסא לא הרווחתי הים פרוטה אחת, אבל שמחה רבה יש לי מזה שלא נפלתי ונשארו כל אברי בשלמותם"...

בכך לימד את משפחתו את האמונה הברורה, ואת 'שמחת החיים' – להביט תמיד על הצד הטוב.

כשאדם תולה הן את הצלחותיו, והן את כישלונותיו בבורא העולם ומשגן לעצמו שהכל מאיתו יתברך, ואין עוד מלבדו, אז מסיר אט אט את דאגותיו, ובמקומו נכנסת מידת האמונה ולאחריה מידת הביטחון, אז זוכה לבוא להרגשה הנפלאה של "כגמול עלי אמו", שכמו שהתינוק כל מעייניו הם אך ורק באימו, כך דוד המלך ביקש והתפלל להגיע לאותה דרגה שיש לתינוק.

סוד פטירת משה רבינו - ז' באדר

מובא בגמרא (מגילה יג:) שהמן הרשע הטיל גורל כדי לבדוק באיזה חודש לגזור כליה על עם ישראל ונפל הפור על חודש אדר הוא נתמלא שמחה גדולה באומרו שזהו החודש שבו מת משה וממילא דרכו סלולה להזיק לעם ישראל. שאל הראשון לציון הגאון המקובל רבי מרדכי אליהו זצוק"ל מדוע המתין המן עד יום י"ד וט"ו באדר ולא קבע את יום ז' באדר עצמו לגזירה שהוא היום בו נסתלק משה רבינו, ותירץ בשם "הבן איש חי" שהמן היה מכשף גדול וידע הוא שכשאדם נפטר נשמתו הולכת וחוזרת ז' ימים מביתו לקברו לכן חיכה מיום ז' באדר עד יום י"ג באדר ואז גזר את גזירתו בחשבו שכבר תמה הארת משה אך לא ידע כי משה רבינו גם נולד בז' באדר ויום הטפת הברית שלו הייתה ביום השמיני ומכוחה נתגלתה הארה נפלאה אשר בכוחה היה לבטל את זממו.

כתב האלשיך שהטעם שתיקנו מרדכי ואסתהר ליתן משלוח מנות הוא משום שלום אהבה ואחדות, אך הטעם שתיקנו מתנות לאביונים הוא משום שמרדכי אמר ליהודים שבאותו הדור שכל אחד ייתן צדקה לעילוי נשמת משה בן עמרם כדי לעורר זכותו שתעמוד להם להינצל מהגזירות. והוסיף הרב חיים כהן זצ"ל שנשמת מרדכי הייתה משורש משה רבינו ועל ידי כך באה הישועה לעם ישראל. "איש יהודי" גימטריא "משה" לרמז על שורש נשמתו.

זמני הדלקת נרות:

פרשת פקודי

כניסת השבת

17:27

צאת השבת

18:27

ר"ת 19:03

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

שאיפת הקדוש ברוך הוא מהאדם החי כאן עלי אדמות היא שיעבוד אותו ויקיים את מצוותיו מתוך שמחה ואושר. ועל כן באה התראת התורה בפרשת התוכחה, פרשת כי תבוא, "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב". היינו - התוכחה באה בשל חסרון השמחה בעבודת ה'. והעניין בזה, כי שמחה באה מתוך הרגשת חשיבות, ואילו חסרון שמחה נובע מחוסר הכרת חשיבות המעשה, כי כאשר יש לאדם דבר חשוב - הרי הוא שמח בו. מי שמחשיב הנאות העולם הזה - הוא שמח בהן, מי שמחשיב כבוד - הוא שמח בכבוד, ומי שמחשיב כסף - שמח בכסף, ומי שמחשיב את תאוות האכילה - שמח באכילה. כך הוא בענייני הרוחניות, אם אדם יודע את חשיבות המצוות, אשר קיומם מקדש אותו, ועל ידם זוכה לקרבת אלוקים ולעולם הבא, ממילא הדבר נותן בלבו שמחה, ואם חלילה אינו שמח - זהו סימן שאינו מחשיב את המצוה כראוי. ב"משנה ברורה" (ס' תרס"ט) כתב שהעידו על האר"י שאמר כי המעלה העליונה שהשיג באה לו ע"י שהיה שמח בכל עוז בשמחה של מצוה. ובהקדמת ספר חרדים כתב: האר"י גילה לאיש סודו שכל מה שהשיג בפתיחת שערי חכמה רוח הקודש, היה בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית.

כתב הסבא מקלם (חכמה ומוסר ח"ב מאמר קס"א): אם היינו מבינים את העושר הנצחי בו זוכה האדם בעד קיומה של כל מצוה ומצוה, היינו יכולים להגיע לשמחה עצומה עד אין קץ. ונביא חלק מדבריו:

הכל מבינים שעניני עולם הבא יקרים הם לאין ערוך משאר עניני העולם הזה, ובאמת אין ביניהם שום יחס ודמיון.

די אם נזכור שעניני העולם הזה מוגבלים בזמן, כפי שאכן מכונים החיים עלי אדמות - "חיי שעה". עובדה זו כשלעצמה מבהירה לנו עד כמה דלים הם עניני העולם הזה מול ערכי הנצח הקשורים לחיי העולם הבא הנצחיים. אנו מבינים היטב ששמחת אדם ששכר בית או כלים למשך תקופה קצובה - אינה שלימה, כיון שיודע שהדבר המושכר אינו שלו ובבוא העת הוא חייב להשיבו לבעליו. כך גם השמחה בענייני עולם הזה - שאינם אלא מושכרים לאדם - אינה שלימה, כי בוא יבוא היום ו"תקופת השכירות" תסתיים... יתירה מזאת, לא זו בלבד שהבעלות בעולם הזה הינה זמנית, אלא שגם מועד סיום השכירות אינו יודע לעולם אם מושכרים לו הדברים למשך עשר שנים או יותר, או שמא רק לשנה אחת בלבד, ואפשר שאפילו למשך זמן קצר יותר!

דאגה זו אינה קיימת כמובן בכל הנוגע לקניינים הרוחניים ובכל מה ששייך לחיי העולם הבא. מובן איפוא שהשמחה בעניינים הרוחניים צריכה להיות גדולה בהרבה מהשמחה בענייני העולם הזה. וכבר נאמר על התורה והמצוות (תהילים יט, יא) "הנחמדים מזהב ומפז רב".

יוצא לפי זה שאדם שיש לו קשר כלשהו לה', לתורתו ולעבודתו, יחוש התרוממות רוח להיות טוב לב ושמח בחלקו. ובאותה מידה שישתדל לחדש ולרענן את ידיעת ה' בכל עת ובכל שעה, כך יזכה גם להתחדשות מתמדת של השמחה וזוכה לגילה אין קץ!

מבואר מדבריו: אם רק היינו מתבוננים בעושר ובאושר השמור למי שעמל בתורה ומקפיד על קיום מצוותיה, עצם הידיעה שכל מצוה שנקיים, כל מעשה טוב שנעשה, כל מילה של תורה הנלמדת - מביאים אותנו לאושר נצחי, נצח נצחים! אם כן כמה האדם צריך להיות שמח בכל דבר קטן שעושה, ובפרט כשיודע שדבר זה יהיה קיים אצלו לעולם - ללא הפסק! והוסיף עוד: בני אדם טועים בזה שחושבים שאם חייהם מרים בעולם הזה,

לפחות יהיה טוב להם לעולם אך הבא - אין הדבר כן.

והמשיל הדבר לאחד שנוסע לחתונה, שגם בשעת הנסיעה הוא שמח וטוב לב, אף על פי שבשעת הנסיעה, שנוסע בעגלה, לא כל כך נוח לו, וגם האוכל הוא לא בסדר וכו', בכל זאת הוא שמח וטוב לב ביודעו כי בחתונה כבר מוכן לפניו כל טוב.

ואם כן, אדם ה"נוסע" בעולם הזה אל טוב העולם הבא, הרי צריך להיות שמח וטוב לב - ואם אינו כן הרי זה סימן שיש לו לפחד מאחריתו, וכה היה מרגלא בפומיה: "כשנוסעים לחתונה, או כבר בעת הנסיעה שמחים!...! והענין הוא, כי מי שרק יודע את התענוג הנפלא המצפה לאדם בעולם הבא, אם רק יתבונן בכך ממילא יחשוב בענין בכל עת, וזה יגרום לו שלא ידאג ולא יצטער ממה שמעיק עליו כאן בעולם הזה. נתבונן נא בדברים כי עמוקים הם!

כתב ה"שפת אמת" (פ' כי תבוא) כי כשם שאמרנו רבותינו (שבת קל) שכל שקיבלו עליהם ישראל בשמחה - עדיין עושים אותו בשמחה, כך הוא בכל מצוה ומצוה, אם הוא עושה אותה בשמחה, טעמה אינו פג ממנו לעולם! וכן כתב ה"מראה יחזקאל" (ע"ב) בשם ה"בינה לעיתים", כי מאמר הכתוב "בשמחה" פירושו, שמחה של מצוה המרחבת דעתו של אדם. ואפילו אחר גמר השמחה, לעולם השמחה בלבבו וטעמו, שזוכר שאותו יום אמר 'הלל' או 'נשמתי', או התפלל שמונה עשרה בכוונה והוא שמח עם עצמו. וזוכר הטעם הנאהב והנחמד.

כל הקללות מחמת העצבות - הבה נתבונן בסיום דבריו של רבי חיים ויטאל: "זהו סוד 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב' (דברים כ"ה מ"ד). מהו הסוד הטמון בין פסוקי הקללה שבפרשת כי תבוא? את התשובה לכך כתב ה"אור החיים" (ע"ב) כל הקללות האמורות בפרשת כי תבוא, לא נאמרו אלא כנגד אלו המקיימים את המצוות, אך מקיימים אותן שלא בשמחה! - העובד את ה', אך לא עבדו בשמחה, צפוי לעונש.

השמחה אינה חלק נוסף באישיות האדם - השמחה אינה עוד שלב בעבודת ה'. השמחה היא לב ליבה של עבודת האדם את בוראו בעולמו!. ה"שפת אמת" (ע"ב) כתב על מעלת שמחת המצוה, כי רב כוחה לתקן את מהות האדם, כי על ידי שמחת המצוה ניתקן כל האדם ושורה עליו רוח טהרה.

הגמרא בברכות (י"ב) מספרת כי רבי אילעא אמר לעולא: כשתגיע לאותו מקום, שאל בשלומי של רבי ברונא אחי, במעמד כל בני החבורה, שאדם גדול הוא ושמח במצוות. ורבי אילעא תיאר בפני עולא את שמחתו של רבי ברונא בקיום המצוות. פעם אחת, סח רבי אילעא, סמך רבי ברונא גאולה לתפילה, ולא פסק החיוך מפיו כל אותו היום! ובוודאי היה רבי ברונא צדיק המדקדק בקלה כבחמורה, ומתמיד בלימוד התורה, אולם את גדלותו בחר רבי אילעא להעמיד על נקודה אחת: "אדם גדול הוא ושמח במצוות". אכן, עיקר גדול הוא ענין השמחה במצוות, אחר שהוא מורה על מעמדו של האדם בכלל, בכל עבודתו את בוראו, כאשר שמחת המצוות מעידה כאלף עדים על חיבור אמיתי של האדם לעבודת ה', כאל עצם הוויית חיו.

הגמרא בתענית (כ"ג) מספרת על רבי ברוקא שהלך עם אליהו הנביא בשוק, ושאלו: מי כאן הוא בן העולם הבא? אליהו הנביא הצביע על שני אנשים, שנראו כאנשים פשוטים, שהם בני העולם הבא. רבי ברוקא התעניין במה זכו אותם שני אנשים, ושאלם מה מעשיהם. 'אנשים בדחנים אנחנו', השיבו השנים, 'וכשאנו רואים אדם ששרוי בעצבות - אנו משמחים אותו'. וכלשון רש"י (ע"ב): "שמחים ומשמחים בני אדם". הרי לנו עדות נאמנה מפי אליהו הנביא, בדבר שכר המשמח אחרים, הזוכה לחיי העולם הבא.

בקרבים מדוע עשה ה' כך מה חטאה ופשעה של אותה תינוקת שבגינם מגיעים לה ייסורים כה קשים.. היכן טובו וחסדו של ה' יתברך וכו' וכו' אך כאשר רואים את המהלך השלם של הסיפור במבט מקיף, נוכחים לדעת שהכל היה לטובה עבור ישועתם של ישראל.

סיפור לשבת קודש

מספרים שאל מרן הרב שך זצ"ל הובא ילד יתום מאב ואם על מנת שישוחח עמו ויחזקו בשעתו הקשה, אמר לו הרב שך במה אוכל לנחמך על הצרה הנוראה, שפקדה אותך, אף אותי פקדה יתמות בגיל צעיר וידע אני את שבליבך, אך אספר לך סיפור שיוכל לחזק אותך. בהיותי בישיבה, הנוהג היה שבחורים המצוינים בהגיעם לגיל הנישואין, היו מקבלים מהמחותן "סידור מלא", וכל אחד שחזר מהאירוסין היה נשאל כלום מה הבאת איתך? אמנם אני בשעה שהתארסתי לא קיבלתי דירה, באותה שעה יצעו לי חברי שאעזוב שידוך זה ואחפש שידוך אחר, הרי בחור בעל שם כמוך ודאי שראוי לו לקבל "סידור מלא", ועוד כיצד תסתדר ללא דירה? אך הבנתי ששידוך זה מן השמים הוא ולכן לא ביטלתי, והנה, הגיעו שמועות על פרוץ מלחמה עולמית, ומכיון שלא הייתה ברשותי דירה וגרתי בשכירות, לא הוקשה עלי לנטוש את מקומי ולעלות לארץ ישראל, אך חברי שגרו בדירה משלהם התקשו ביותר לעזוב את דירתם ורכושם, ונשארו לגור בפולין וסופו של דבר הם נספו בשואה על ידי הצורר הנאצי ולא נותר מהם זכר, רק אני נשארתי בחיים!... המשיך הרב שך זצ"ל בתבונה מדהימה, לו היו שואלים אותי או כל בחור אחר באותה עת, האם לקבל מקום מגורים זה דבר טוב, ללא ספק היה מענה כולם בפיהם, אין דבר טוב יותר מכך, אולם עתה התברר למפרע שאי קבלת דירה היה הדבר הטוב ביותר! אמר "הסבא מקלם" רבי שמחה זיסל זיו זצ"ל כתוב בפסוק: "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (תהלים קכו) לא כתוב 'נהיה כחולמים' אלא "היינו" בלשון עבר פירושו: כאשר יש לאדם צרה, חלילה כשנחלץ ממנה ויוצא אל המרחב הוא ניצל רק מכאן ולהבא, אך כלפי העבר מילאה אותו צרתו בדאגה ואנחה, אך לעתיד לבוא יתברר כי כל המאורעות שעברנו בבחינת הם היינו כחולמים - "חלמנו שאופפים אותנו צער ואנחה, אך האמת תורה דרכה שהצרה עצמה היתה טובה מאין כמותה! דבר נפלא כתב הצ"ח: המשנה (בסוף מסכת ברכות) אומרת שלעתיד לבוא לא יברכו 'ברוך דיין האמת' כי אם 'ברוך הטוב והמטיב'. ומסביר הוא שאותם מקרים שעליהם נאמר "ברוך דיין האמת" עליהם בעצמם נשוב ונברך לעתיד ברכת 'הטוב והמטיב' - כי עין בעין נחזה שעניינם הכולל היה לטובה!

מובא בגמרא (מגילה ז) שאסתר שלחה לחכמים שיכתבו את מאורע הנס לדורות הבאים. ולכאורה לא מובן הדבר, וכי חיפשה אותה צדקת כבוד ויקר - תהילת עולם לדורות חס ושלום?

וביארנו שהנה אסתר הייתה בשפל המצב בהיותה יתומה מאב ומאם, ובדרך הטבע היה נראה שתמיד תיותר בנמיכות אך לבסוף הצליח ה' דרכה, ועוטר בהנורא מלכות פרס ומדי, והצילה את כלל ישראל ממות לחיים, וזאת רצתה להודיע לבני ישראל לדורותיהם לבל יתיאשו לעולם, ויתחזקו בכל מצב שהוא אף אם נראה הוא כלאחר ייאוש. כי אדרבה על ידי הקושי ניתן להתעלות ולהעפיל לראש ההר!

ובמדרש (אסתר רבה ג, ז) אמרו: אמר להם הקדוש ברוך לישראל אתם בכייתם ואמרתם בזמן חורבן בית המקדש (איכה ה, ג) "יתומים היינו ואין אב", חייכם אף הגואל שאני עתיד להעמיד לכם במדי [פרס] לא יהיה לו אב ואם, זהו מה שכתוב (אסתר ב, ז) "כי אין לה אב ואם".

האדמו"ר מקרלין זיע"א - היה אומר: אם יהודי מתהלך בשמחה מעצם הדבר שהוא יהודי, ערב אני לו שלא יאונה לו שום רע לא בגשמיים ולא ברוחניות (מאמר מרדכי)

מעלת וסגולת השמחה - במגילת אסתר כתוב שכשנשאלה אסתר במשתה הראשון "מה שאלתך וינתן לך" דחתה הדבר וביקשה שיבוא המלך והמן למשתה אשר אעשה להם מוח, לכאורה פלא מדוע דחתה למחר ולא התחננה מיד על נפשה? ועוד מדוע סמכה בדעתה שמחר תהיה כולה לפעול יותר מאשר תוכל לעשות בו ביום, וביאורו צדיקים כי בעת ההיא היה "ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב" (פסוק ט), וידעה אסתר בעת "שמחה" כזאת לא תוכל להפילו ולנצחו, **כי לא יאונה כל רע לאיש השרוי במידת השמחה**, על כן נתחכמה והזמינה אותו לבוא למחר אחר שהשמחה תפוג מעט, ואז תצליח להפילו בנקל.

ולימוד גדול הוא לבני ישראל, שאם לאותו רשע הועילה מידת השמחה שלא יוכלו להזיק לו, כל שכן שתועיל מידה זו לבני ישראל עם קודש לבטל מעליהם את כל הצרות והייסורים, כמו שאמרו צדיקים (דגל מחנה אפרים בליקוטים) לרמז בפסוק (ישעיה נה, יב) "כי בשמחה תצאו" שעל ידי השמחה אפשר להינצל מכל הצרות, ולצאת מאפילה לאור גדול.

בספר תיקוני הזוהר (ס"ז) מובא דבר פלא לעניין השמחה: אותיות "בשמחה" הן "מחשבה", כלומר השמחה של האדם נמצאת "בראש" - במחשבה.

מעלת ההתבוננות הפנימית על מאורעות העולם

מובא בגמרא (מגילה יג) כשאמא של אסתר הייתה הרה מת אביה, וכאשר ילדתה מתה אמה. ויש להבין כיצד קשור פרט זה לנס המגילה, ואיזו חשיבות יש לעובדה זו שאביה הסתלק בטרם ילדתה, ואמה מיד כשילדתה? אלא ההשגחה עליונה סיבבה שאסתר תהיה יתומה מאב ואם, כי לולי זה לא הייתה היא יכולה להביא את הישועה.

כתב רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל שכל כוחו של עשו והבאים אחריו הוא בזכות הכבוד המופלג לאביו, שהרי כיבד אותו בצורה יוצאת מן הכלל. והאפשרות להכניע כוח סגולי זה נתונה רק למי שעבר אותו במצווה יקרה זו. מה עשה הקב"ה? סיבב שאסתר תהיה מגיל קטן ללא הוריה, וברור שפעמימה בקרבה תשוקה עצומה לכבדם אם היה ביכולתה לעשות כן, וכל מי שמצטער על מצוה ואנוס הוא מלקיימה מעלה עליו הכתוב כאילו קיימה בתכלית ההידור והשלמות, נמצא איפוא שמעלת אסתר במצווה זו היתה גבוהה יותר מזו של עשוי, ועל כן היה בכוחה למגר זכותו ולגאול את ישראל מהמן שבא מכוחו.

נראה לבאר באופן נוסף: הקדוש ברוך הוא הכין בזה את נס המגילה, שהרי הטעם שאסתר נבחרה להיות המלכה, היה כדי לבטל לבסוף את גזירת המן, ואם המן היה יודע מאיזה עם אסתר היה מסתיר ממנה את הגזירה, וכיון שלא ידע מאיזה עם היא, ובחושבה שהיא מעמלק' לא הסתיר ממנה מאומה, וכל זה התאפשר רק כאשר אסתר אינה מגדת את עמה ואת מולדתה. והנה איך אסתר תוכל להסתיר כל כך הרבה זמן את מולדתה ואת עמה, הכין הקדוש ברוך הוא עצה נפלאה, עשה אותה יתומה מאב ואם מאז שנולדה, וכאשר ישאלנה אחשוורוש על עמה ומולדתה תתנצל ותאמר שאיננה יודעת מאומה, שהרי מעולם לא היו לה אב ואם שיספרו לה על כך. הרי לנו לימוד נפלא, הנה, כאשר נולדה אסתר יש לשער שכל השומע על הטרדיגיה הנוראה, היותה יתומה מאב ואם, ובכל מהלך חייה לא תזכה לאהבת הורים, נשבר ליבו בקרבו והתמלא רחמים על התינוקת המסכנה והאומללה, וסביר להניח שהיו אנשים ששאלות נוקבות פיעמו

תפילה וזעקה

בעקבות המצב הקשה בארץ הקודש בעז"ה

נצא ביום רביעי י' אדר ב' 20/03

לבקש ולהתחנן לפני אב הרחמים

בקבר הצדיק משטפנשט

גבעתיים

על עם ישראל והחיילים היקרים והחטופים

בהשתתפות משפחות הלוחמים

יחד עם הרב שלמה בצרי שליט"א

כולם מוזמנים

תפילה 21:00

זכר למוחצית השקל

"באחד באדר משמיעין על השקלים"

(שקלים פ"א, מ"א)

בא והעבר מעותיך

לבית הכנסת המרכזי "בית יוסף"

וקהילת "ברכת חיים"

מהכרת הטוב לבית הכנסת

ולרבינו רבי חיים מהן זצ"ל

על כל הפעילות ושיעורי התורה המרובים

שייש לנו בקהילה

הזדרז ותרום את המעות

זכר למוחצית השקל

בדווקא לבית הכנסת "בית יוסף"

השבוע תתקיים מסיבת הסיום ללימודי אבות ובנים/ובנות

מוצאי שבת לאחר ההבדלה

אזכרה במלאת השלושים

לפטירת הרב שלמה העליון זצ"ל

להנצחות ולהקדשות

במיל: 054-4843340-2 | b5448622@gmail.com

לעילוי נשמת:

אדית דובה

בת אלקה רות ז"ל

לעילוי נשמת רבינו:

הרב חיים אבישלום

בן בלנקא זצוק"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

התורמים

עמדו על הברכה

שמות

לעילוי נשמת:

האישה הצנועה מרת

פנינה בת בלנקא ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת:

הרבנית

צפורה בת טובה ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת:

הרב שלמה בן דליה

העליון ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת:

הרב דוד זיאת זצ"ל

בן רבי שמעון וחנה ע"ה

האשה הצדקנית חנה

בת מו"ל פורטונה ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.